

1. Tiesin tämän päivän tulevan. Nyytti kiinni, keppi olalle. Maailmalle, mars! Hyvästi äiti, hyvästi isä! Rakastan teitä, vaikka teittekin elämästäni joskus helvettiä. Mutta unohdetaan menneet! Tämä on uusi alku. - Yksin asuminen ei ole sitten mitään ruusuilla tanssimista, faija lässyttää, enkä jaksaisi kuunnella. - Toi on todella typerä vertaus! Kuka vittu haluaa tanssia ruusujen päällä? huomautan. - Älä viisastele! Muista sitten, että sulla ei oo enää varaa törsäätä kaikkia rahoja kaljaan ja huonoihin levyihin. Puhelinlaskut ja internet me suostutaan sponssamaan, mutta muuten saat pärjätä omillasi. - Joo, ei ongelmaa. Mieluummin mä valitsen nälkäkuoleman, kun jatkuvan stalkkaamisen ja oman rauhan puutteen! - Noh, äitis nyt on vähän sellainen. Mutta ei se sillä mitään pahaa tarkoita. Se on vaan huolissaan susta... - Miksi se on musta aina huolissaan?! Miksei se luota muhun? Mä olen yhdeksäntoista! - Joo, mut sille sä oot aina vauva. - Vittu! - Nyt sä lopetat ton kiroilun! Sitäpaitsi, äitis ei ole aivan väärässä. Sä oot aika epätasapainoinen ja laiska. Mitä sä aijot elämälläsi tehdä? - Mä aloitan heti romaanin kirjoittamisen, kun pääsen muuttamaan täältä perseestä! - Herää todellisuuteen poika! Siinä voi käydä niinkin, ettei kukaan osta sun kirjaasi. Sun täytyy etsiä myös normaalia päiväduunia. - Joo, joo! Anna mun nyt ensin etsiä se kämpppä! Jatkan oikotie.fi- sivun selaamista. Vaikka haluankin itsenäistyä, niin täytyy myöntää, että hieman pelottaa. Nyt pitää ottaa vastuu. Pitää olla aikuinen. Edessä näkyy vieras horisontti ja vanha maa täytyy unohtaa. - Miksi sä täriset? faija kysyy. - Vähän rupes ahdistamaan. - Mikä sua nyt taas ahdistaa? - Tulevaisuus. Sä oot ihan oikeassa. En mä osaa pitää huolta itsestäni. Tyrin vaan aina kaiken. Joudun kumminkin heti sillan alle. - Älä viitsi! faija naurahtaa. - Kyllä sä nyt lähdet helvettiin täältä, kun oot siitä niin kauan puhunut. Mutta kyllä se siitä! Tulosta vaikkapa lupaavimmilta näyttävät asuntovaihtoehdot paperille, niin mä tsekkaan ne sun kanssa. 2. Faijan avulla pääsen alkuun. Ylitän itseni ja käyn kahden viikon aikana kymmenessä asuntoesittelyssä. Parhaat viedään nenän edestä, keskinkertaisia taas en huoli. Olen elämäni aikana usein tyytynyt keskinkertaisiin naisiin ja koe-arvosanoihin, mutta asunto saa luvan olla A-luokkaa! Minulla on fetissi 1900-luvun alun kerrostaloihin, joten yksi kämpppä vaikuttaa mahtavalta. Mutta kun astun sisälle alkaa huimaamaan. Koko huoneisto on vinossa. Niinpä niin. Turku on hyllyvän mutapohjan päälle rakennettu köyhän miehen Atlantis. Monet rakastamani vanhat talot vajoavat pikkuhiljaa. Saavun tulevaan asuntooni ensimmäisen kerran krapulassa, lauantaina kello 12.00. Kaunis kulttuurityttö esittelee minulle lukaalinsa. Tyttö kertoo viihtyneensä hyvin. Kämppeä on todella tyylikäs ja maassa lojuu kirjallisuuden klassikoita: Saatana saapuu Moskovaan, Sadan vuoden yksinäisyys, Arosusi... Huh. - Opiskeletko sä kirjallisuutta? kysyn. - En. Kuinka niin? - Noi kirjat tuossa lattialla... - Ihan omaksi huvikseni mä luen. Nyt ollaan kovalla linjalla! Mikä nainen! Mikä kämpppä! Haluan molemmat, tässä ja nyt! Olen umpirakastunut ja laitan käteni tytön olalle. - Upeita, sekä asunto, että nainen... huokaisen krapulan sumentamilla aivoillani. - Ota yhteyttä vuokraisäntään, jos kiinnostaa, tyttö sanoo ja kiskaisee itsensä irti. Jostain syystä saan kämpän. Taiteilijatyttö ei näköjään kertonut vuokraisännälle, että olen hullu pervo. Hieman myöhemmin vanhemmat käyvät tsekkaamassa asunnon. - Ei paskempi, faija sanoo ja tunnen ylpeyttä. Haen avaimen vuokravälitys-firmalta. Asiakaspalvelu on surkeaa, mutta se unohtuu, kun saan avaimet kourani. Ne kimaltavat kauniisti auringossa. Ehkä ne ovat myös avaimet onneen! Ehkä niillä saan henkiset lukoni auki. Ehkä pääsen vihdoinkin irrottautumaan depression kahleista. Seikkailua alkakoon! Seksiä, bileitä, paksuja rytmejä! Soitan Jakelle ja Velulle. Ne jätkät ovat nistejä, mutta pakko saada jotain seuraa. Uuden elämän alkua täytyy juhlia. 3. Sänky ja kaappi eivät tietenkään mahdu hissiin. Kannamme ne faijan kanssa viidenteen kerrokseen. Huimaus eilisistä juhlista on kova. Pelkään että otteeni lipsuu ja faija lytistyy kaapin alle. Kaikki menee onneksi hyvin. Levy - sekä kirjakokoelmani ovat hyviä sisutuselementtejä,

mutta silti asunto näyttää aneemiselta. Pinnistän ja käytän sisustukseen kaiken taiteellisen luovuuteni. Valkoisein seiniin liimailen värikkäitä postikortteja. Mutsin sponsaamana hommaan pop-tyyliset ikkunaverhot, joissa on ranskalaista tekstiä ja androgynyä näköisiä mimmejä. Olen huomannut viehättyväni sen näköisistä naisista, mutta silti en kyseenalaista seksuaalisuuttani. Olen hetero, vaikka Jake muuta haluaisi. Se on hieman homppeli ja koitti eilenkin iskeä minua. Verhojen jälkeen asunnossa alkaa olemaan särmää ja munaa. Se alkaa tuntumaan kodilta. Ja sitähan se on! Aistikas ja eroottinen himokämppä. Tänne raahan yökerhosta taiteilijatyttöjä ja panen niiltä aivot pellolle. Sängyn yläpuolelle liimaan pari pin-up-kuvaa. Ne ovat seksikkäitä, mutta sen verran kilttejä, ettei kukaan voi sanoa minua sovinniseksi. Myös punaviininvärinen peitto on eroottinen. Potin korjaa kuitenkin kirjahyllyn, joka saa varmasti kulttuurityttöjen pimplit kostumaan. Aitiopaikalle laitoin Waltarin Mikael Hakimin. Tuhat sivua, jumaulaut! 4. Menee muutama päivä. Sitten tapaan ensikertaa kämpikseni. On aamu ja eliminoin vessassa finnejä. Yhtäkkiä aistin pahuuden läsnäolon. Vilkuilen ympärilleni. Aluksi en näe mitään. Sitten tajuan katsoa lattialle. Hyi saatana! Iso vihreä toukka vipeltää kylppärin lattialla! Se on inhottava! Otan paperitukon kouraan. Koitan liiskata toukan, mutta se ryökäle livahtaa lattian rakoon. Illalla talosta kuuluu outoa vinguntaa. Revitteleekö joku mielisairas viulunsoittaja tuolla ullakolla? Koetan lukea yölampun valossa Waltaria, mutta tuo outo ääni häiritsee. Mitä jos se on toukan laulua? Jos se kusipää laulaa mulle kuolonvirtä? Mitä jos se on kasvanut? Käynyt jossain mutustelemassa ja nyt se on jo metrin mittainen! Olen kuulevinani sen painavat askeleet vessassa. Kylmät väreet kulkevat pitkin ruumista, enkä meinaa saada unta. Täytyy ostaa tuholaismyrkkyä. 5. Päivät kuluvat uudessa kodissa. Iltaisin yleensä vituttaa, mutta aamulla fiilikset ovat parempia. Musaa kuunnellen ja kahvia juoden tuntuu hyvältä herätä. Aurinko paistaa suoraan ikkunaan ja pääsen aikaisin liikkeelle. Kävelen yleensä Samppalinnan puistoon ja poltan pari tupakkaa. Rahaa on vähän, mutta onneksi olen luonteeltani helvetin pihi. Minä siis pärjään. Vietän työttömän päiviä yleensä yksin. En jaksa nähdä Vellua ja Jakea. Jaken lähentely tympii, eivätkä huumeet kiinnosta minua. Olen huomannut, että talossa pyörii mehevän näköisiä mimmejä. Yksi asuu seinän takana ja käy aamulla ulkoiluttamassa makkaran näköistä koiraansa. Tytöllä on tiukat lenkkivaatteet ja napakka pylly. Se on tosi pieni. Minulla on aina ollut hieman kookkaampia naisia, joten haluaisin kokeilla myös tuota. Se on kiltin näköinen, mutta veikkaan, että se saattaisi olla hyvä sängyssä. Luultavasti sillä on vaaleanpunaiset pikkuhousut. Toinen kiinnostava tapaus on rock-henkinen. Sillä on yleensä nahkatakki ja musta t-paita, jalassa verkkosukkahousut ja paljon tököttiä naamassa. Tietynlainen synkkyys ja angsti hohtaa siitä. Veikkaan, että mimmi on työtön ja nappailee mielialalääkkeitä. Se on kieltämättä seksikäs - tosin hieman tyyliä ja huorahtavalla tavalla. Tekee mieli pikkuisen kuristaa ja panna peppuun. Minkäs teet. Ensimmäisen sijan saa kuitenkin silmälasipäinen mimosa. Värikäs vaatetus ja hosulimainen olemus antavat kuvaa kulttuurillisesta kiinnostuksesta. Sille voisin kertoa, että kirjoitan romaania! Sen mimmin toinen silmä karsastaa melko pahasti. Itseäni se ei haittaa, päinvastoin. Luulen silti, että tyttö on kärsinyt harottavista silmistään, eikä ole saanut munaa niin paljon kuin olisi tarvinnut. Raikkaalla ja hieman korealla pukeutumisella se kompensoi silmiensä vikaa ja onnistuu siinä kieltämättä hyvin. Ainakin minä haluan häntä todella paljon. 6. Eräänä päivänä soitan faijalle. Pyydän sen tuomaan sähkörummut. - Älä viitsi. Eihän ne sinne kerrostaloon mahdu. - Mahtuu! Mä tein eilen mittauksia viivoittimen kanssa! Mä ihan oikeesti tarvin niitä! Muuten mä sekoan ja rupean viskelemään tavaroita! Tulee halvemmaksi, kun saan ne rummut. - Mikä sua nyt taas vaivaa? - Mua turhauttaa. Elämä on itse asiassa semitylsää. - Niin kai, kun vain lusmuilee! Koita etsiä jätkä itsellesi työpaikka, tai edes nainen! - Mistä sä tiedät, ettei mulla jo ole sitä? - Onko? - No ei. - Kyllä sä voit mulle kertoa, jos

oot homo. Se on ihan luvallista nykyään. - Joo. Mä seurustelen nykyään yhden Sepon kanssa. - Mitä?! - Se oli vitsi, dorka! Tuo tänne ne rummut, niin mä keitän kahvit. Faija kuskaa rummut iltapäivällä kämppälleni. Kannamme rumpusetin hissiin, kun kierosilmä tulee käytävällä vastaan. - Ihan näppärän näköinen mimmi, faija sanoo. - Harmi vaan, että on kierosilmäinen. Näyttää vähän vammaiselta... Tekisi mieli vetää turpaan, mutta hillitsen itseni. Ylhäällä isä yllättyy asuntoni tyylikkyydestä. - Ei saatana! Onpas tämä korea... - No tottakai! Tää kämpppä on osa mun identiteettiä! Valtakunta! Sielunpeili! - Ootko varma, että et ole homo? - Haista sä paska. - No oli miten oli... Hienoksi sä oot tämän asunnon tuunnannut! Sitten keitetään faijan kanssa kahvit ja jauhetaan tuubaa elämästä. Väliillä se vähän vittuilee, mutta onneksi rakkaudella. Ei tarvitse hirveästi suuttua. Tiedän, että vanhempani ovat jatkuvasti huolissaan työttömyydestäni. Puolustaudun sillä, että on lama. Pakko kuitenkin myöntää, että olen myös vitun laiska työnhakija. Koetan silti käyttää työttömyyden järkevästi, eli kirjoitan romaania. Improvisoin paljon ja yleensä kohtauksen yltyvät kauheaksi murhaamiseksi, ja raiskaamiseksi. Vissii jotain patoutumaa. - Näytä mulle sitä sun tulevaa best-selleriä! faija pyytää, mutta en suostu. 7. Seuraavat päivät enimmäkseen hakkailen rumpuja kuulokkeet päässä. Tunnen olevani ulkopuolinen vähän kaikesta. Usein unohdan katsoa uutiset, enkä tajua asuntoni ulkopuolisesta maailmasta yhtään mitään. Katselen vain norsunluutornistani kadulla käveleviä ihmisiä. Kauniit lyyliä tekisi mieli poimia kadulta ja kusipään näköiset jätkät liiskata torakan lailla. Eräänä aamuna herään aikaisin. Menen taloyhtiön pihakeinuun lukemaan Umberto Econ Ruusun Nimeä. Ensin on vähän hämärää, mutta sitten aamusumu hälvenee. Aurinko täyttää pihan valolla. Nostan aina katseeni ylös kirjasta aina kun ulko-ovi käy. Odottelen sitä punatukkaista kierosilmää. Olen umpirakastunut, vaikka en tiedä hänestä mitään. Ehkä en edes halua. Jos tyttö on tyhmä, tai vittumainen, niin saattaa rakkauteni kärsiä. Kello lähenee kahtatoista, kun kierosilmä astuu ulos ovesta. Mielentilani on sen verran kirkas, että uskallan tehdä aloitteen. Juoksen hänen luokseen. - Moro! Mitäs sulle kuuluu?! - Ööö... Ihan hyvää... - Mahtavaa! Mullekin kuuluu hyvää! - Kuka sä oot? Tunnettaanko me? - Ei vielä. Mutta me asutaan samassa talossa. - Mjaa, sä näytätkin vähän tutulta. - Mikä sun nimi on? Kiinnostavaa tutustua naapureihin. - Mun nimi on Venla. Venla lähtee kävelemään porttia kohti. Juoksen sen perään. - Hei! Etkö sä halua tietää mun nimeä? - Enpä oikeastaan. - Mä kerron sen silti! Mä oon Jere! Tai siis Jerry! Jere on virallinen nimi, mutta mua kutsutaan Jerryksi. Siinä on enemmän särmää ja muna. Ainakin mun mielestä. Mitä mieltä ite oot? - En mä tiedä. Ei mua hirveesti kiinnosta. Mä lähen nyt... - Mihin sä olet menossa!? - Mitä se sulle kuuluu?! - Ei mitenkään. Mä vain haluaisin tutustua suhun. - Miksi? - En mä tiedä. Sä vaan vaikutat kiinnostavalta. Alan ymmärtää, että tilanne on vähän kiusaannuttava. Olen vissiin ahdistelija ja epä määräinen hyypiö. Miksi aloitteen tekeminen on aina näin saatanan vaikeaa? Antakaa armoa! Jatkan silti itsepäisesti: - Mä oon kiinnittänyt huomiota, että sulla on aina tosi hienot vaatteet. Etenkin se vihreä mekko, kun viimeksi nähtiin. Upea! - Sä oot pelottava. Mun pitää nyt mennä. Venla lähtee. Olen taas yksin. En ole sosiaalisesti kovin lahjakas, mutta laitoin itseni kuitenkin likoon. Tällä kertaa tuli kuitenkin takkiin. 8. Seuraavana aamuna sataa ja ukkostaa. Porukan käyttäminen pihakeinussa ei onnistu. Kahlaan Umberto Econ Ruusun nimeä ikkunan luona. Aistini ovat valppaana ja tunnen eläväni. Salammat välähtelevät ja ukkonen tulee koko ajan lähemmäksi. Se sopii mahtavasti kirjan tunnelmaan. Sitten ukkonen laantuu. Rappukäytävästä alkaa kuulua ääniä. Porukka uskaltaa vihdoinkin lähteä ulos. Alan kurkkimaan naapureita ovensilmästä. Hissi on epäkunnossa, joten kaikki joutuvat käyttämään rappusia. Odottelen, että Venla menisi huoneistoni ohi. Voitaisiin ehkä vaihtaa muutaman sana, tai rakastella. Tarvitsen jotain stimuloivaa. Lopulta tunnistan ovensilmästä kirkkaasti pukeutuneen mimmin. Sujautan kengät

jalkaan ja avaan oven. - Moro! huudan. Venla säikähtää. - Helvetti, että mä pelästyin! - Sori. Mihin sä oot menossa? - Kauppaan. Kuinka niin? - Mitä sen jälkeen? - En mä tiedä. Mikä ihmeen stalkkeri sä oot? - Mulla on tylsää. Tuu kahville, sit kun oot käynyt kaupassa! Venla tuijottaa hetken. - Sä olet kyllä ihme tyyppi! Mut ainakin oot rohkea... Okei, mä tuun! About tunnin päästä. - Hienoa! sanon ja paitsaan oven kiinni. Nyt nappaa! Käyn nopeasti suihkussa, pistän paremmat vaatteet ja peitän finnit kasvovoiteilla. Hiusvahan ja uudet farkut tajuan kuitenkin jättää laittamatta. Tapaamisen pitää vaikuttaa spontaanilta. Ei saa olla liian pyntätty.

9. Venla saapuu tunnin päästä. Ilmeestä päätellen se on alkanut katua lupaustaan, mutta mieli muuttuu, kun se astuu kämpppään. - Onpa sulla upea asunto! - Nääh. En mä ehtinyt edes kunnolla siivoamaan. - Tämähän on kuin jostakin sisustuslehdessä! - On täällä vähän pölyä. - Älä viitsi! Ei kellään normaalilla jatkällä ole näin tyylikäs ja siisti kämpppä! Asutko sä yksin? Vai onko sulla joku siivoushullu tyttöystävä? - Asun yksin. Ei ole ketään. Juodaan Venlan kanssa kahvit ja puhutaan paskaa. Venla on entinen musiikkiluokkalainen, joten se jaksaa kuunnella musaan liittyviä jorinoitani. Kerroin sille kultaisia muistoja Vompatti-nimisen caragerock-bändini sisäisistä konflikteista. Käytän puhumiseen kaiken taiteellisen luovuuteni. Ehkä silti yritän liikaa. Keskityn liikaa itseeni. Pidän omaa showta, vaikka minun pitäisi olla kiinnostunut Venlasta. Myös toukan läsnäolo haittaa minua. Sen synkkä varjo leijuu asuntoni yllä. Se tarkkailee meitä ja katsoo kriittisellä silmällä jokaista elettäni. Se kusipää piilovittuilee minulle, eikä usko kykyihini. Jos saisin Venlan tänään sänkyyn, niin toukka saattaisi yrittää tulla mukaan sessioihin. Niin pitkälle tilanne ei kuitenkaan etene, sillä toukka käyttää telepatiaa. Se pistää suuhuni kaikkien aikojen paskimman iskurepliikin. - Sä oot tosi kaunis, vaikka sulla onkin tuollaiset silmät, sanon. - Haista vittu! Venla huutaa ja nousee kahvipöydästä. - Mutta ei se haittaa! huudan epätoivoisena. - Rakastan sua just tuollaisena kuin olet! - Mitä sä nyt horiset? Oot kyllä mukavan näköinen jätkä, mutta muuten ihan kahjo. Sun sosiaaliset taidot on surkeet. Ehkä sun kannattaisi olla enemmän ihmisten kanssa. - Mä haluaisinkin olla! Mutta miten mä voin oppia, kun mun ei anneta harjoitella? Mä oon niin yksin! Yksin! Mä tarvitsen sua! - Sä oot hullu, Venla sanoo ja laittaa oven kiinni. Kuulen kylpyhuoneesta toukan naurun.

10. Seuraavana päivänä koetan viestittää Venlalle facebookissa. Ei vastausta. Käyn kolkuttelemassa sen ovea. Kuulen huoneistosta liikehdintää, mutta ovi ei aukene. Se siitä! Antaa olla! Ihmiset ovat perseestä! Nyt rupean virallisesti erakoksi! Kirjoitan best-sellerin valmiiksi. Kun se on myynyt miljoonan, niin kaikki saavat katua, että ylenkatsoivat minua. Istahdan tuolille. Yritän jatkaa kirjoittamista. Parin minuutin päästä heitän läppäriä lattialle. Paska mikä paska! Kaatuu omaan hulluuteensa, eli muistuttaa varmaan tekijäänsä. Minusta ei ole mihinkään. Annan itselleni virallisen luvan olla luuseri. Pariin päivään en poistu asunnostani. Havahdun horroksesta, kun Jake soittaa. - Morjens, mitäs äijälle kuuluu? - Vituttaa ja tekee mieli kuolla. - Mikä nyt on hätänä? - Ei jaksakaan tehdä mitään. Paska maa, paska kansa. - Haluutko sä piriä? - En tiedä. - Mitä jos mä tuun käymään siellä? - Älä tuu. Mun kämpppä on ihan hirveessä kunnossa... - Haha! Jos mä yhtään tunnen sua, niin ei varmana ole. - Tällä kertaa ihan oikeasti on! Mä tulen vaikkapa sinne...

11. Parin tunnin päästä olen Jaken luona. Olen aina pelännyt vahvoja huumeita, mutta nyt vedän nokkani täyteen. Annan myös Jaken huvin vuoksi suudella itseäni. Se innostuu ja rupea ehdottelemaan kaikenlaista. Kieltäydyn. Joku raja sentään! Kokaiini alkaa nopeasti vaikuttaa. Lähdemme Jaken kanssa kaupungille örveltämään. Fiilis on yhtäkkiä mahtava ja on helppo jutella tuntemattomien tyyppien kanssa. Tutustun yökerhossa johonkin Tiinaan. Se on melko maskuliininen mimmi. Sen äänestä tulee mieleen Pienen Merenneidon Ursula. Sillä on kuitenkin mukavan isot tissit ja hauskesti hyllyvä pylly. Saa luvan kelvata! Se on melko helppo tapaus, koska suostuu heti lähtemään mukaani asunnolleni.

Jake vaikuttaa mustasukkaiselta. Se yrittää änkeä mukaan asunnolleni, mutta käsken sen painua vittuun. - Haha! Sun kämpppä on vielä sotkuisempi kuin mun! Tiina sanoo, kun saavutaan perille. - Vai niin, otetaan vaatteet pois... ehdotan ja alan kourimaan sen rintoja. Nussiminen tuntuu aluksi mahtavalta, mutta sitten kokkelin vaikutus loppuu. Koko muija alkaa tuntumaan erittäin vastenmieliseltä. Aamulla räplään ahdistuneena kännykkää ja odotan, että se häipyisi. Valehtelen sille puhelinnumeroni. Kokkelisekoilun jälkeen ahdistus palaa entistä voimakkaampana. Makaan sängyssä ja tuijotan kattoa. Yritän välillä lukea Gogolin Kuolleita sieluja, mutta ei kiinnosta. Yhtäkkiä kuulen murahduksen sängyn vierestä. Käänän katseeni pois kirjasta... Näen toukan. Se on kasvanut kolmimetriseksi. Se murahtaa ja luiskahtaa viekkaasti peiton alle. Tämäkin vielä! Koitan taistella sitä vastaan. Hakkaan sitä limakasaa nyrkeillä, huudan ja potkin. Mutta se kusipää ei anna armoa. Sillä on yliote ja se tahtoo tappaa minut. Sen limainen ja karvainen ruumis kietoutuu ympärilleni. Koko sänky on täynnä sen eritettä. Hyi helvetti. Minua rupeaa kuvottamaan niin paljon, että luovutan. - Antaa olla! Syö sitten mut, jos niin kauheasti mieli tekee! huudan. Toukka ilahtuu ja virnistää. Sitten se puristuu ympärilleni vielä tiukemmin ja avaa suunsa: - Omnomnom!! 12. Koetan toipua painajaisesta ja käyn keittämässä kahvit. Se selkeyttää ajatuksia. Katselen ympärilleni. Yhtäkään puhdasta astiaa ei ole. Lattia on täynnä paskaa. Liikkumatila on käynyt ahtaaksi. Jostain on ilmestynyt karpäsiä. Entinen himokämpä on muuttunut kaatopaikaksi. Likaiset astiat, kaljatölkit, alusvaatteet, sukat, pilttipurkit, pitsa-pakkaukset, musalehdet, karkkipaperit, sätkäpaperit, muovipussit ja maksamattomat laskut lojuvat lattialla. Ainoastaan värikkäät verhot ovat vielä jotenkuten pitäneet arvokkuutensa, vaikka niissäkin on kaljaa ja spermatahroja. Tiesin tämän päivän tulevan. Nyt ollaan virallisesti pohjalla. Käyn paskalla ja katson itseäni peilistä. Huomaan glamourin kadonneen. Minusta on tullut aikamoinen sotkukasa. Mitä jos vanhemmat näkevät minut, tai asuntoni? Jään vessan lattialle makaamaan. Totean, että asiat ovat päin persettä, mutta kaikki on kuitenkin vielä korjattavissa. Ajatus katkeaa, sillä näen toukan. - Morjesta pöytään! tervehdin. Sen jälkeen mielen valtaa viha ja raivo. Käänähdän ympäri, otan maasta vauhtia ja hyökkään. - Nyt tuli noutaja! huudan. Toukka pinkaisee pakoon. Se viilettää ympäri vessaa kuin hullu hirvi. Juoksen sen perässä ja hakkaan molemmilla käsillä lattiaa. Tuholaismyrkyn ostaminen on aina unohtunut. Hoidetaan homma sitten paljain käsin! - Kuole! huudan ja samassa tunnen käden alla sen limaisen ruumiin. Lopultakin! Olen saanut osuman! Toukka on haavoittunut. Nostan käteni ja isken vielä toisen kerran. Lima roiskahtaa. Nousen lattialta ja pesen tahmaiset käteni. En usko mihinkään yliluonnolliseen, mutta päätän tehdä toukan kuolemasta symbolisen. Se olkoon uuden ja paremman elämäni alku. Talossa asunut saatana on vihdoin tuhottu. Heti tuntuu paremmalta. Olen liikuttunut. Melkein itkettää. Mitä jos toukalla on poikasia? Ihan sama. Unohdetaan ne. Ei sovi tähän juhlalliseen tunnelmaan. Nousen vessan lattialta ja alan siivota sotkuista asuntoa. Saan viisi roskapussia täyteen ja käyn heittämässä ne piharoskiin. Huomaan, että ulkona on kaunis ilma. Päätän lähteä taas katselemaan maailmaa. Mitään päämäärää ei ole, mutta ei jaksaa jäädäyttyä himassa. Ulkona liikkuminen luultavasti inspiroi romaanin kirjoittamiseen enemmän, kuin sisällä homehtuminen. Kuulen ulko-oven äänen. Ulos astelee se pieni mimmi, joka ulkoiluttamaan makkaran näköistä koiraa. Tytöllä on tiukat lenkkivaatteet ja peppuvako näyttää hyvältä. Juoksen sen luokse. - Moro! Mitäs sulle kuuluu?! - Ööh... Mikäs tässä... - Mahtavaa! Mullekin kuuluu tosi hyvää. - Kuka sä oot? Tunnetaanko me? - Ei vielä, vastaan ja kohotan kulmakarvojeni.